

N:o 41.

Ank. till Riksd. kansli den 13 maj 1890, kl. 2 e. m.

Andra Kammarens andra tillfälliga utskotts utlåtande n:o 8, om skrifvelse till Kongl. Maj:t i fråga om handel med kokadt kaffe, té, chokolad och andra tillagade, icke spirituösa drycker.

I motion n:o 225 hafva herrar *G. Erikson* och *J. Bromée* föreslagit, att Riksdagen ville besluta ingå till Kongl. Maj:t med skrifvelse om anhållan, att bestämmelsen i kongl. förordningen den 24 oktober 1885, rörande kokadt kaffe, té, chokolad eller andra tillagade, icke spirituösa drycker, måtte uteslutas.

Motionärerna anföra som skäl härför:

»Sedan Riksdagens Andra Kammare för sin del beslutat, att, i anledning af derom väckta motioner, Riksdagen i skrifvelse till Kongl. Maj:t anhåller om sådan förändring uti kongl. förordningen den 24 oktober 1885, att förordningen endast må afse sådana *maltdrycker*, som innehålla mer än två volymprocent alkohol, så synes det oss — då man har goda skäl hoppas, att Första Kammaren biträder Andra Kammarens beslut härutinnan — vara af lika behof påkalladt och i öfrigt följdriktigt med det redan fattade beslutet, det sagda kongl. förordning ändrades jemväl derhän och erhöle sådan lydelse, att kokadt kaffe, té, chokolad eller andra tillagade, icke spirituösa drycker finge, utan särskild förvärfvad rättighet, till förtäring på stället försäljas.

§ 1 i nämnda förordning lyder: »Ej må någon, utan att hafva der-till jemlikt denna förordning förvärfvat rättighet, i stad eller på landet,

Bih. till Riksd Prot. 1890. 8 Saml. 2 Afd. 2 Band. 35 Häft.

till förtäring på stället, sälja vin, maldrycker, kokadt kaffe, té, chokolad eller andra tillagade, icke spirituösa drycker» etc. Redan vid den tid, då nämnda kongl. förordning utkommit, hördes klagan deröfver, att sådana drycker som kaffe, té och dylika icke finge utan särskildt tillstånd försäljas, och då man nu har tillräcklig erfarenhet om att förordningen icke kan i nämnda delar efterleivas, emedan det är lika vanligt som nödvändigt för dem, som köra lass efter vägarne, som vistas vid vattendragen för flottning eller i skogarne för afverkning, att i närmaste gård eller torp få köpa svagdricka, kaffe eller andra läskdrycker, och då vidare känt är, att försäljarne af dylika förnödenhetsvaror icke förvärfvat rättighet till sådan försäljning, så synes oss en förändring vara af nöden. Vål hafva vi icke hört, att någon, som på sådant sätt tillhandahållit dessa drycker, blifvit åtalad, men uppenbart är att, om åtal anställes, den, som mera af barmhertighet än vinstbegär låtit en behöfvande få en kopp kaffe, blefve fäld för sitt brott.»

Då Första Kammaren ej biträdt Andra Kammarens beslut angående förändring i kongl. förordningen den 24 oktober 1885, eller att förordningen endast måtte afse sådana maldrycker som innehålla mer än 2 volymprocent alkohol, hemställer utskottet, som för öfrigt finner förslaget beaktansvärdt,

att den af herrar G. Erikson och J. Bromée väckta motionen för närvarande ej må till någon kammarens åtgärd föranleda.

Stockholm den 13 maj 1890.

På utskottets vägnar:

CARL AUG. ANDERSSON.